

I den højtærede Ordførers Skildring af Stillingen i Europa er der naturligvis det rigtige, at det havde været uendelig meget lettere og tillige ogsaa meget mere virkningsfuldt, om denne Importregulering var blevet gennemført i 1920. Det er der ingen Tvivl om, det havde betydet umaadelig meget for hele Danmarks Økonomi, om den var blevet gennemført paa det nævnte Tidspunkt, og den kunde med stor Lethed være gennemført. Det er netop det ærede Medlem Hr. N. Neergaards store politiske og overfor Landet økonomiske Ansvar, at han hindrede, hvad han nu maa erkende den Gang med større Lethed kunde have været gennemført. Hele det ærede Medlems Skildring af, hvorledes Forholdene er ude i Europa, virker i ingen Henseende overbevisende. De Lande, som er gaaet over fra Importregulering, enten forladende den helt eller delvis, for at gaa ind i Toldsystemet, Lande som Frankrig, Belgien og Norge, hvilket Udbytte har deres Valuta haft af denne Vandring fra Regulering over til Toldvejen? Under denne Skiften af Politik er Frankrigs, Belgiens og Norges Valuta sunket, stærkere end vor, endogsaa for Norges Vedkommende, og for de to andre Lande i meget, meget højere Grad. Den Toldvej, som den ærede Ordfører anbefalede, og som disse Lande har betraadt, har altsaa ikke været frugtbar paa Resultater med Hensyn til Valutaen.

Under sin Skildring af Vanskelighederne ved at fordele Varerne til de handlende gennem Valutaattester eller efter Importreguleringssystemet syntes det ærede Medlem at glemme, at vi her i Landet har gennemført Importregulering med Rationering til de handlende paa et Omraade, hvor det ingen Vanskeligheder har voldt, hvor man aldrig har hørt nogen Klage derover, nemlig paa stærke Drikke, destillerede Drikke: Whisky, Cognac, fremmed Brændevin og Likører. Alle disse Varer er importregulerede, deres Indførselsmængde er begrænset, og følgende finder den en Rationering Sted til de handlende af disse Varer. Men hverken fra de handlendes eller fra Udlandets Side er der i Aarevis hørt nogen Klage over dette System.

Jeg vil tillade mig at vende et Øjeblik tilbage til Aaret 1920, fordi de Begivenheder, som fandt Sted den Gang, er i høj Grad Begrundelse for, at vi har søgt at faa den Form for Lovforslaget, som det har nu. Det har været vor Opfattelse, at hvis der var noget Forslag, som skulde og kunde være egnet til at samle det størst mulige Antal Medlemmer i Rigsdagen, saa var det netop en til Luksusvarer begrænset Import-

regulering, thi for denne har saa mange udtalt sig og saa mange med fuld Myndighed udtalt sig baade fra politisk Side og fra Erhvervenes Side, at en Udtalelse mod den nu ikke kan været baaret af saglige Betragtninger. Jeg skal gøre opmærksom paa, at i 1920, da Handelsminister Hage forelagde Forslaget om en Begrænsning af Indførselen ved Valutaattester, mødte den fra Venstres Side Modstand netop ud fra den Betragtning, at den var for almindelig. I Den overordentlige Kommission, hvor dette høje Tings forrige Formand, Jensen-Klejs, var Medlem, gav han denne Betragtning Udtryk i følgende Sætning: „Jeg vilde have foretrukket, at man havde begrænset sig til visse Varegrupper, Luksusvarer og lignende, der uden væsentlig Skade for vor Produktion kan undværes.“ Han tiltraadte i og for sig Indstillingen af Kommissionens 5-Mands-Udvalg om Begrænsning af Indførselen ved Importregulering, men sagde, han vilde foretrække, den kun skulde gælde Luksusvarer. Den 25. Februar 1920 behandlede Landbrugsraadet det samme Forhold i en Skrivelse, hvor det ud fra kendte Betragtninger vender sig mod en almindelig Importregulering, men tilføjer saa følgende: „Saafernt Lovgivningsmagten dog maatte finde, at den af 5-Mands-Udvalget foreslaaede Fremgangsmaade til Forhindring af unyttig Import bør forsøges, tillader Raadet sig at henstille, at alle herhenhørende Bestemmelser indskrænkes til kun at omfatte visse afgrænsede Varegrupper, der er uden Betydning for Udviklingen af Landets produktive Erhverv.“ Altsaa ogsaa Landbrugsraadet gør den samme Betragtning gældende som dette høje Tings forrige Formand. Jeg skal erindre om, at samtlige Erhvervsrepræsentanter med Undtagelse netop af den daværende Landbrugsskoleforstander Madsen-Mygdal, der i øvrigt som Præsident for Landbrugsraadet havde undertegnet den Skrivelse, jeg netop oplæste et Brudstykke af, havde tilraadet Importreguleringen den Gang. Og da Importreguleringsforslaget kom til Forhandling her i Tinget, stod det ærede Medlem Hr. Pitzner, der som Erhvervsrepræsentant i det daværende Valutaraad havde taget Ordet for Importregulering, op her i Tinget og sagde, at man havde fra Erhvervenes Side deltaget for at fremkalde en Afgørelse, og det ærede Medlem sagde da følgende: „Enten maa vi have en Lov, hvorved Valutaforbruget til den enkelte Indførsel kan kontrolleres, eller ogsaa maa Valutaraadet, som det nu er, ophæves.“ Den Betragtning, som det ærede Medlem